

[Poul Dam.]

sige, at socialdemokratiet og det radikale venstre hæfter for, hvad hr. Glistrup har sagt. Ellers er der en eller anden mindre grad af hæderlighed i sagen. Hvis økonomiministeren, som slår ud med hånden, eller andre stemmer for denne dagsorden efter hr. Glistrups anbefaling, efter hr. Glistrups måde at anbefale den på, og siger: ja men jeg mener noget helt andet med den, så er vi ovre i noget, det bliver meget svært at forklare borgerne om 12-15 timer, når vi skal ud og holde grundlovs møder. Hvad er egentlig alvoren i det politiske liv, hvis man med så forskellige motiveringer kan stemme for den samme dagsorden?

Sagen er jo, at denne grundlovsdag nu om 14 minutter oprinder med et ganske usædvanlig dystert perspektiv, det perspektiv nemlig, at man, fordi man mener, at friheden er mindre vigtig end dette ikke at få valg, bøjer sig for højrekræfterne her i landet. De højrekræfter, som har vokset sig stærkere og stærkere i de sidste 2-3 år, og som ved afsmitning på den ene og den anden måde nu har sat sit præg også på det socialdemokrati, som mange af os har set hen til som en dog nogenlunde sikkerhed for, at friheden og demokratiet var sikret her i landet.

Det er en afgørende stund denne, og man kan ikke med semantiske undvigelser klare dette problem. Det er et helt afgørende tidspunkt, vi er kommet til. Vil man eller vil man ikke sætte en stopper for den gliden hen mod det fascistoide — jeg takker fremskridtspartiet, fordi dette ord er blevet accepteret i folketinget — det fascistoide samfund, som før eller senere udvikler sig til det fascistiske. Vi ved fra andre lande, hvordan denne udvikling er foregået. Mange her, som jeg anser for mine venner, er på vej til at svigte grundtankerne i dansk demokrati, og de vil få det at vide, indtil den dag man vedtager at indføre koncentrationslejre.

Jørgen Jensen (DKP):

Da jeg havde ordet i formiddags, angreb jeg ikke regeringen, fordi jeg også var en af dem, der troede, at her var man kommet til grænsen, og den ville man ikke overskride.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at i den tid, jeg har været i folketinget, har jeg været forbavset over den uvidenhed og den

lemfældighed, der var til stede, når man behandlede arbejdsmarkedsspørgsmål. Men jeg havde den opfattelse, at der i socialdemokratiet var nogle, der vidste, hvad det drejede sig om. Jeg må sige, med det forslag, som man vil acceptere her, ja, så tvivler jeg også på, at man endnu har bevaret så megen kontakt med det, der sker på arbejdsmarkedet, at man ved, hvad det er, man går ind for her.

Der er talt om fysiske blokader. Jeg har sagt nogle gange, at efter min opfattelse og partiets opfattelse så er det ikke den bedste kampform, når arbejderne skal forsvare sig. Men hvis vi ser på nogle af de sager, der har været, hvad var så læren egentlig af Hopesagen? Ja, det var den, at det kunne have været klarer på en anden måde, hvis LO, hvis socialdemokratiet ville have brugt den styrke, som fagbevægelsen havde. Det ville man ikke, og det vil man heller ikke i dag. Derfor tvinger man arbejderne ud i situationer, hvor de må bruge den fysiske blokade som et middel, selv om man altså havde andre midler, der var bedre og stærkere. Man kunne lukke for strøm og for olie, som jeg har nævnt nogle gange, så kunne man sådan set opnå resultatet på en anden måde.

Jeg synes, socialdemokratiet skal erindre sig det, hr. Glistrup også sagde denne gang, nemlig at de, som fører disse konflikter, er ballademagere, det er kinesere, det er studenter fra RUC. Det drejer sig bl. a. om de arbejdere, som demonstrerede ved Bækkelund; jeg kan godt sige til jer: det var en socialdemokratisk ledet fagforening, der organiserede det, det var en socialdemokratisk ledet fællesorganisation, der var med til at organisere det, det var ikke ballademagere, det var ikke kinesere, ja, det var endog ikke kommunister. De gjorde det, fordi de ikke kunne opnå en overenskomst med en virksomhed, som gennem år havde brugt den taktik, at når der kom en fagorganiseret arbejder ind på arbejdspladsen, så blev han smidt ud. Det var dem, der følte det nødvendigt at bruge dette middel for at få en overenskomst. Det er de kinesere og ballademagere, som I sammen med hr. Glistrup vil angribe med det, I går ind for her. Det synes jeg man skal erindre sig.

I dette forslag til dagsorden tales der om at sikre fri ind- og udbringning af varer. Nu